

Vít'azné práce – „KOVÁČOVA BYSTRICA 2021“

POÉZIA - I. kategória (5. 6. 7. ročník ZŠ):

1. miesto: **Natália Točeková**

ZUŠ J. Melkoviča, Okružná 9, Stará Ľubovňa

ČLOVEK

každý je iný
ale niečo máme spoločné
žijeme na tej istej planéte
farba nás rozdeľuje
ale srdce nám bije rovnako
máme sa radi
?
pozrime sa do zrkadla
kým sa nerozbije
na miliardy dielikov
ako slová
ktoré (ne)vypovieme

TANEC NA LÚKE

bosé nohy sa dotýkajú zeme
orosená tráva mi dáva energiu
kvety sa mi prepletajú okolo prstov
vznášam sa
vtáci vykrikujú svoje noty
na strome uprostred lúky
spoza neho vychádza slnko
tancuje so mnou
cítim sa voľná

VODA

je modrá ako nebo
keď sa doň pozriem
vidím sa ako v zrkadle
daždňové kvapky tancujú ako baletky
uspávajú ma
deti sa hrajú
vôbec im neprekáža že prší
do ich tváří sa nasťahoval úsmev
od jedného líčka k druhému

ČUČORIEDKY

gulôčky
ich vôňa beží záhradou
okolo poletujú motýle
svojím fialovým práškom
im dodávajú ešte viac farby

hrajú sa so mnou na skrývačku
skoro vždy vyhrám

chuť ostáva dlho na jazyku
je návyková

A

dievča
vystrašené na smrť

strach

ústa zamknuté na kľúč
odhodený do tmy

ostala samohláska na únik

STARÍ RODIČIA

čas zo života sa im odráža na tvári
ale ruky hladia rovnako
otvorená náruč a srdce
vždy zahrejú
dvere domu otvárajú láskou
ticho sa v dome ani neobzrie
zvuk sporáka a vôňa
cez otvorené okno hrajú symfóniu
kvety u nich sa usmievajú
a stromy kvitnú do krásy
a ja s nimi

POÉZIA - II. kategória (8. - 9. ročník ZŠ):

1. miesto a LAUREÁTKA – cena ICM BB:

Barbora Melichová

ZŠ J. C. Hronského, Školská 10, Krupina

Všetci sme ľudia

Každý z nás má tisícky otázok,
každý z nás chce na ne odpoveď.
Každý z nás sa zvedavo pýta,
nebaví nás čakať, všetko chceme hneď.

Každý z nás robí v živote chyby,
každý sa práve zo svojich chýb učí.
Každý niekedy býva zlomený,
z toho, čo nás život za tých veľa rokov naučil.

Každý z nás má veľa svojich problémov,
každý z nás na ne hľadá riešenie.
Každý z nás väčšinou nemá vlastný názor,
veď ľahšie je prikývnuť než povedať nie.

Každý z nás túži v živote poznať lásku,
každý z nás v živote niekoho miluje.
Každý z nás sa snaží žiť naplno,
užívať si život, kým neskoro nie je.

Každý z nás chce raz niečo dosiahnuť,
pre každého je začať veľmi ťažké.
Každého z nás život niekedy sklame.
V rodine, v priateľoch, v neúspechoch, v láske.

Pre každého z nás sú podstatné peniaze,
každý z nás chce byť slávny a bohatý.
Veľa práce, zabúdame na priateľov, rodinu,
žiadna chvíľa zo života sa nám už nevráti.

Každý z nás je jak zrnko piesku,
nik nevie, kam ho more odplaví.
Len sa tak nesieme životom,
kým sa naša vlna na brehu nezastaví.

Mávame predsudky, riešime vzhľad,
v očiach máme nádej, radosť aj chlad.
Všetci sme duše, čo po svete blúdia,
inými slovami - všetci sme ľudia.

Strážca snov

Viete, kto je strážca snov?
Tajne nám chodí záhradou.
No kým sa celkom spamätám,
zo záhrady nám zuteká.

Jak vyzerá sa nedozvieš.
Predstavuj si ho, ako chceš.
Chytá sny do bielej siete,
túla sa po celom svete.

Určite už aj u vás bol,
lampičku v izbe zahasol.
A s ľahkosťou letných motýľov
život vdýchol do vašich snov.

V noci ti stráži tvoje sny,
kamaráti sa s anjelmi.
A keď na zvonček zazvoní,
tvoj sen sa razom naplní.

Nemusíš mať z neho strach,
len úsmev nosí na perách.
Neexistuje preňho čas.
Strážca svojich snov je každý z nás.

Dážď

Dážď, to je ako plač,
ktorý padá z mojich očí.
Dážď, to je ako plač,
ktorý moje líca močí.

Stále padá zhora,
stále iba nadol tečie,
ja pozerám sa zdola,
čas sa pomaličky vlečie.
Stále je studený,
stále padá z neba,
premočil mi plány,
vysušiť ich treba.

Dážď, s ním príde búrka,
ktorá celú noc nás straší.
Dážď s búrkou odídu
a svet sa zdá krajší.
Stále padá zhora,
stále iba nadol tečie,
ja pozerám sa zdola,
čas sa pomaličky vlečie.
Stále je studený,
stále padá z neba,
keď chceš niečo zmeniť,
musíš veriť v seba.

Letný dážď prináša vlahu,
trochu schladí moje sny.
Ale dodá mi odvahu
a svet je zas úžasný.

Stále padá zhora,
stále iba nadol tečie,
ja pozerám sa zdola,
čas sa pomaličky vlečie.
Stále je studený,
stále padá z neba,
nebojím sa zmeny,
lebo verím v seba.

Ja som ja a ty si ty

Si unikát a nik na svete
sa ti nevyrovná,
pre tých, čo ťa milujú,
budeš vždy len ty kráľovná.

Ráta sa predsa to,
čo si svetu dala,
svojej rodine i priateľom
po pravom boku si stála.

S akou radosťou si pomohla,
za čo ti vďačí svet,
ako si každý hovorí,
že lepšieho človeka niet.

Úzke pery, riedke vlasy,
nesplíňaš ideál krásy.
Nie je dôležitý vzhľad,
ale len to, aká si.

A keď ťa zhodia dole,
ty postavíš sa späť.
Pretože v rozmanitosti
je predsa krásny svet
Nevadí, či si veľký, tučný, malý,
nikto nie je dokonalý.
Dôležitá je veľkosť srdca,
na to pozerat' by sme sa mali.

A aj keď nenapĺňaš
ten ideál krásy,
vôbec to nevadí,
lebo si taká, aká si.

Všetci sme iní a v tom sme rovnakí,
lebo ja som ja a ty si ty.
Ľudia ťa majú radi takú, aká si,
lebo ja som ja a ty si ty.

Človek

Čo je to človek?
Mäso,... pár kostí,...,
hlavu má plnú povinností,
žije raz v bohatstve, raz v chudobe,
až nakoniec umrie v starobe...
Ale to nie je všetko!
Človek je niečo viac,
človek nie je len kopa kostí,
človek má city - žiaľ a radosti,
človek má v hlave vedomosti,
človek vie snívať
a jeho túžby siahajú až na mesiac.
Človek vie milovať a človek ľúbi
iných, jemu blízkych ľudí.
Človek má dušu, láskavé srdce,
v smutných časoch vie objat' vrúcne,
človek plače, slzami smúti,
keď sa mu život pomaly zrúti.
Keď niečo chce, tak tvrdo maká
a nezastaví ho prekážka dáka,
aj keď život mu nenahral do kariet,
tak postaví sa a je späť.
Urobí všetko, keď miluje,
pre lásku spraví čokoľvek,
pre lásku dať život vie.
A presne taký je človek.

O čom píše básnik cez matiku

Rozmýšľam tak v triede plnej kriku,
o čom píše básnik cez matiku.
Možno o tom, ako ho to nudí.
Možno o tom, že vo vlastných myšlienkach už blúdi.
Možno o tom, že niekto furt ťuká perom do lavice.
Možno o tom, že nevie dosadiť čísla do rovnice.
Možno o tom, že nevie počítat' zlomky.

Možno o tom, či sa stihne doučiť do písomky.
Možno o tom, že nevie, čo záporné číslo znamená.
Možno o tom, že učiteľka už je zbláznená.
A možno ho to veľmi baví.
Ktovie, čo si taký básnik vraví? ...

Dúha

Dopadol lúč slnečný na našu krajinu,
na rieky a lesy, na každú rovinu.
A s ním prvé jarné kvapky na zem padajú,
mokré rieky, lesy, polia dažďom hladkajú.
Slnečný lúč s malou kvapkou po kratučkej chvíli,
rozhodli sa, že na nebi spoja svoje sily.
Slnko svieti, kým dažď padá, kvapky - jedna, druhá,
na oblohe zatiaľ žiari tá najkrajšia dúha.

Ako vznikla slovenčina

Pomyslel si už raz tak
jedného dňa Bernolák,
že on veru nie je šťastný,
keď nemáme jazyk vlastný.
Prečo vravíme po česky,
keď sme my národ slovenský?
Slováci, svoj jazyk chcime,
furt sa len prispôsobíme!
Sadol za stôl, zobral pero
a na papier písal smelo.
Grammaticu tvoril sám,
zapísal on veľa strán.
„Nebojte sa, nič tragické,
pravidlá sú fonetické!
Tak ako to počuješ,
tak na papier zapíšeš.“
„Tie pravidlá, tie nám sadli,“
tvrdí Hollý, Bajza, Fándly.
Nikoho však nebaví
to nárečie z Trnavy.

Neskôr v štyridsiatom treťom
tam na faru v Hlbokom
prídu Hodža s Hurbanom
za Hollým aj so Štúrom.
„My držíme všetci spolu,
založíme vlastnú školu!
Treba takú slovenčinu,
v srdci vlasti, žiadnu inú!
To nárečja slovenskuo,
predsa nám je najbližšuo.
Liptov, Turiec, Orava,
najviac sa nám pozdáva.“
Sadli za stôl, vzali pero,
na papier písali smelo.
Všetko to, čo napísali,
Hollému prečítať dali.
„Čo myslíte, pán Hollý?
Dobre sme to spísali?

Nie je to nič zložité.
Prosím, však to schválite?“
„Schvaľujem vám tento spis,
pekný je váš pravopis.“

Sedí, sedí pán Hattala,
keď tu zrazu prišla správa:
*Krájala son práve sir,
keď tu zrazu prišou vír.*
A je problém, slovo k slovu,
videla vietor či sovu?
Nemôžeme takto žiť,
toto treba vyriešiť!
Sadol za stôl, zobral pero
a na papier písal smelo.
Ypsilony, mäččene,
v slovenčine zmenené.
Dvojhlásky a vlastné mená,
v slovenčine rózna zmena.
Vzory a vybrané slová,
slovenčina je HOTOVÁ.
Tak nakoniec vyhrala
tá, čo spísal Hattala.
Hlavy v školách mákala.
Díky, ujo Hattala!!!

POÉZIA - III. kategória (SŠ):

1. miesto: [Barbora Langová](#)
ZUŠ J. Melkoviča, Okružná 9, Stará Ľubovňa

žalúdočné kyseliny a iné pohrebiská

1.
na zakázanom chodníku
všade bytovky
sa červená
nechty jej narástli do dĺžky
zamrznutej trávy

vlka zjedla po častiach
už len jedno stehno

2.
keď spala
víčatá ju našli po pachu
medzi betónom
sa cítili nesvoje
a domov mali v cudzom žalúdku
rozkúskovaný

samé sa uložili
pod kožu
(pod strechu)
a pomaly ich zabíjala
kyslá pachuť v ústach

3.

červená
ťažko sa jej dýcha
a prekladá chodidlami

dehydrovaná s vysokým tlakom
po štyroch zabára
pazúry do asfaltu

aby sa mohla
nakloniť ponad rezervoár

(ne)pochyby

s diódami sa obvod pozerá
len jedným smerom

väčšinou mám kontrolu
opačné polohy zastavia prúd
a aj keď generátor funguje
nič sa nehýbe

ale občas spravím všetko správne
a obvod sa aj tak nerozsvieti

v zásuvkách

občas aj cez
preseknuté káble
prebehne prúd elektrónov

a rebríky občas
primfzajú k plotom

snažíš sa stúpať po vrstvách
na tú vodivú
a občas prekonáš hranicu tuhnutia

ale potom sa zasekneš v zásuvke

PRÓZA - I. kategória (5. 6. 7. ročník ZŠ):

1. miesto: **Lucia Jonášová**
ZŠ s MŠ, Župkov 18, Župkov

Sila a krehkosť nie je to isté

Lúčenie. To asi nikdy nebude Biancina obľúbená činnosť. Hlavne ak ide o lúčenie s rodičmi a jej bratom Olim, s ktorým si sú neskutočne blízky a sestrou Lottie. „B-Budete mi všetci chýbať,“- vyhlásila tichým trasúcim sa hlasom, pretože inak by sa rozplakala: „Spoločné objatie?“- spýtala sa sestra Lottie so slzami v očiach. Na to sa všetci okrem Oliho objali s Biancou. Nevedela sa ubrániť slzám, zvlášť jej bolo ľúto sestry, keď začula ako putichúčky plače na jej ramene a v očiach sa jej preblesli všetky spomienky a ešte viac sa rozplakala. Vedela, že najviac jej odchod znáša Olie a úplne ho chápala, pretože opustiť osobu s ktorou vyrastáte, je veľmi ťažké. Už sa chystala nastúpiť do vlaku, keď v tom ju niekto chytil za ruku, bol to Olie a niečo držal v jeho tenkej ruke. Objal Biancu a niečo jej pošepkal do ucha, ale Bianca ho nepočula cez hlučný dav ľudí. Po nástupe do vlaku mala Bianca zvláštny pocit, na jednej strane bola neskutočne šťastná, že keby tu neboli ľudia aj by skákala, ale na druhej strane mala výčitky svedomia, že odchádza od rodiny.

Cesta vlakom trvala dlho a dievčina si zrazu spomenula na list od Olieho. Opatrne otvorila obálku (Olie má rád žarty) *Pre Biancu (svedomitú vládkyňu všetkých fantasy kníh a výbornú ségru)*„Zdá sa mi, že posledný rok, čo si tak svedomito brigádovala a učila sa, tak som ťa ani nevidel. A teraz zrazu odídeš, až na druhý koniec sveta. Bez teba mi bude smutno, ale som si istý, že prežiješ dosť dobrodružstiev za nás oboch. Chcel som ti dať na rozlúčku fantasy knihu, ale bál som sa že ju už máš, tak som ti radšej dal našu fotografiu, ktorá ti každý deň pripomenie moju existenciu. AKO SA MA OPOVAŽUJEŠ NECHAŤ SAMÉHO V TEJTO DIERE ???!!!!!! ZRÁDCA!!!!!!..... Som na teba neskutočne pyšný, že si to dokázala. Tvoj najlepší brat (inéno nemáš ani mať nebudeš!) Olie P.S. Dones mi nejaký suvení.

Po asi šiestich hodinách, v ktoré Bianca robila všetko čo sa len v lietadle dá, sa lietadlo zastavilo. Bianca vystúpila, a to čo pred sebou uvidela jej vyrazilo dych. Ešte nikdy nevidela takú nádhernú školu. Oxford je jednoducho krásny a na internete je napísané, že je tu prísny zákaz fotografovania, čo bola veľká smola. Všade bol šum a presná atmosféra Oxfordu . Bolo to ako z rozprávky. Vysoké školské veže, krásne jazierko, v ktorom plávali najrôznejšie ryby a sochy víl tomu ešte dodávali pocit a odtrhnutie od reálneho sveta. Večer, keď už bolo po všetkých zapisovaniach, a rozruhov Biance prideliili izbu, kde sa má stretnúť ešte s dvoma spolubývajúcimi v internáte. Keď Bianca vošla do izby, zažila ešte väčší úžas. „Ahoj!“- veselo sa pozdravilo dievča z čiernymi takmer po bradu siahajúcimi vlasmi, mala štíhlu postavu a jej hnedé oči s dlhým riasami blčali veselostou . Bianca odvetila rovnakým spôsobom. „Ja som Bianca Diralessová a som z Anglicka“ - predstavila sa a sama nechápala ako ľahko sa jej to vyslovilo. „Máš rada knihy ?“- opýtala sa z neskrývanou zvedavostou. A v tom to začalo dievčatá si začali tak rozumieť že prehovorili spolu celú noc, až kým ich rozhovor neprerušil šramot dverí. Do izby vošlo dievča s dlhými takmer bielymi vlasmi, modrými záhadnými ale láskavými očami, a jemnou snehobiелou tváričkou. „Ahojte“ som Asterin Stársová- pozdravilo sa dievča krehkým hláskom. „Ahoj,“ takmer súčasne sa Asterin pozdravili dievčatá, a hneď ju prijali do spoločného klebetenia. Večer Biancu niečo zobudilo, a pokušenie pozrieť sa čo to bolo, každú chvíľu narastalo. Po špičkách, aby nezobudila kamarátky vyliezla z izby a ani si nevšimla že ju Asterin postrehla. To, čo Bianca uvidela, ju zaujalo. Nejaký chlapec s tmavými vlasmi, ktorému nebolo vidieť do tváre, vytvoril portál. Chlapec bez váhania skočil dnu. Bianca trochu zaváhala ale zvedavosť bola silnejšia a skočila dnu. Dievča letelo dole a odrazu pristálo na tom neznámom chlapcovi. Neznámi na ňu tak vypleštil oči, že mu skoro vypadli z jamiek. –„Čo tu.... Ako?...Čo tu doparoma robíš ?! Ako si sa sem dostala !?“ Tak toto nečakala, bol taký drzí. „ To som sa ja práve chcela spýtať ja teba !“ Zakričala. aby zahнала trápny okamih, pretože ešte stále na ňom ležala. „Ty si víla ?“- spýtal sa a úkosom na ňu pozrel. Táto otázka ju zaskočila. „A ty si zo mňa uťahuješ ?!“ zlostne sa uškrnula. „Samozrejme že nie !“-oznánil mrzuto.“ Povedz mi všetko po poriadku prosím.“ Chlapec zvolil iný láskavejší tón. Bianca mu všetko po poriadku povedala a snažila sa

nič neviechať. Chlapec znudene počúval. „A nakoniec som sa ocitla tu,“ dorozprávala. Chlapec chvíľu váhal a potom odvetil: „Musíme ísť za kráľovnou víl!“ oznámil nekompromisne. Bianca trochu váhavo prikývla. Cestou za kráľovnou ho... vlastne nevedela ako sa volal a tak sa spýtala: „Môžem sa opýtať koľko máš rokov a ako sa voláš?“ „Volám sa Luke a mám 5478 rokov,“ povedal a ani sa na ňu nepozrel. Bianca skoro odpadla. „Luke, ako to že vyzeráš tak mlado...ehm myslím keď máš 5478 rokov,“ povedala prešibane. Luke hneď neodpovedal, asi rozmýšľal či sa má niekomu ako je ona zveriť. „My tu na Dafney, tak sa volá táto zem, máme jeden rok čo je u vás jeden deň, v tvojom svete by som mal.....ehm.... 15-násť. A aj ja mám otázku -ako sa ti podarilo prejsť cez portál. Vytvoril som okolo seba ochrannú pavučinu a ty si cez ňu hravo prešla a ešte si sa dostala aj cez priechod, to by sa normálnemu smrteľníkovi nepodarilo, pretože by to narušilo jeho telesnú rovnováhu. Ale ty musíš byť víla. Nemáš niekoho z rodiny, kto by mohol patriť do tohto sveta?“ povedal takmer jedným dychom. Bianca sa s toľkých informácií roztočila hlava ale pokračovala „Vieš ja to neviem, asi je to divné, ale spadla som sem ako z oblakov a povedz mi prosím ešte niečo o Dafney, aby som v tom mala aspoň trochu jasno.“ Luke začal rozprávať: „Dafney je svet hore nohami -aspoň pre tvoj svet. A pre Dafney je tvoj svet dole nohami, preto by to narušilo normálnemu človeku zo zeme rovnováhu. Tu fariesi a fariesovia, žijeme v harmónii, nie ako u vás na zemi. Každý je slobodný. A nie, nemáme krídla ako u vás v rozprávkach. Nechápem, prečo si ľudia myslia že máme krídla, iba by nám zavádzali a okrem toho by mohli zmoknúť a takto jednoducho lietať.“ Bianca zo záujmom počúvala, bola očarená. Doteraz o takomto mieste iba snívala a teraz jej všetko padne do lona, a tak sa rozhodla položiť ďalšiu otázku: A čo si robil na zemi prosím ťa?“ spýtala sa mrzuto. „Ak máš v hlave mozog tak ti to dôjde,“ odvetil rovnakým tónom. Už chcela Bianca niečo namietnuť, keď sa pred ňou objavil trochu strašidelný zámok. „Sme na mieste,“ oznámil Luke a ukázal na Zámok. Vošli dnu. „Prepáčte, že ruším veličenstvo, ale tu vážená je zo Zeme a prešla cez portál,“ povedal zdvorilým hlasom. Kráľovná si Biancu premerala ironickým pohľadom a Bianca sa chcela prepadnúť pod zem. „Kde je tvoja dvojníčka?“ spýtala sa napodiv veľmi milým hlasom. „Prosím? Prepáčte, ale asi vám nerozumiem,“ odpovedala Bianca. „Dvojníčka je človek, ktorý ťa sprevádza celý tvoj život, ale v istý okamih ju budeš musieť zabiť, nikto ju nevidí, iba ty,“ unudene vysvetlila kráľovná nič netušiacemu dievčaťu. „Budeš ju musieť nájsť, lebo ako si prezerám tvoju myseľ a spomienky, tvoji rodičia si ťa adoptovali a musíš zistiť, kto sú tvoji praví rodičia. A ak ich nenájdeš tvoja dvojníčka ti môže ukradnúť život, si vo vážnom nebezpečenstve,“ z netajeným strachom povedala žena. Bianca nevedela, čo má povedať, tak radšej mlčala. O chvíľu Luke vytvoril portál a spolu sa pobrali naspäť a celý čas nič nerozprávali. Keď prišla do svojej útulnej izbičky, obe spolubývajúce boli hore: „Uvedomuješ si v akom si nebezpečenstve ?!!!“ vyletela na ňu hneď Ellis. „Kráľovná nás o všetkom informovala,“ povedala Asterin krehkým hláskom a namrzene sa pozrela na Ellis. „Čo je?“ povedala Ellis, keď uvidela Asterinin namrzený pohľad, ktorý ju prebodával. „Namiesto toho, aby si na ňu hneď vyletela, tak sme jej mohli všetko vysvetliť, takže.... Niee nerozprávaj keď rozprávam ja !!!.. takže ak dovoľíš všetko jej vysvetlíme,“ povedala Asterin a z tichého dievčaťa sa razom stala namrzená pubertáčka. „Doooooť !!!“ – zakričala, aby upútala pozornosť hádajúcich sa dievčat, ktoré sa ako na zavolanie pozreli na Biancu: „Ako to, že o všetkom viete ?!“, vyštekla zo seba jedným dychom. „Takže ako to len povedať- .....- proste sme fariesi na tajnej výprave na zem, ktorú musí absolvovať každá fariesa a faries..... v skutočnosti sme siamské dvojčky, aj keď tak nevyzeráme.“ Bianca hľadala na nich jedinú podobu, ale ani náznak, boli úplne odlišné, ale nie tak ako čierna a biela ale ako krehkosť a sila, „ale ved’ nemáte rovnaké priezviská,“ dievčatá sa na ňu naraz pozreli, „nikto na Dafney nemá rovnaké priezvisko,“ prehovorila doteraz mlčiaca Ellis, „každý získa priezvisko keď sa u neho prejaví jeho schopnosť,“ z tajomným výrazom sa pridala Asterin, „schopnosť jeho vnútornej sily,“ povedala Asterin, „ale keď videla ako sa Bianca tvári, povedala: Napríklad, ja môžem ovládať hviezdy. Ovládať noc a deň, čítať z nich osudy ľudí, chápeš?“ Bianca prikývla, „ja mám schopnosť čítať ľuďom myšlienky a skúmať ich pamäť, a tak môžem zistiť, kto je vinný,“ nežne sa usmiala. „A čo je tá dvojníčka?“ položila ďalšiu otázku Bianca. „Ako vidím, už to vlastne vieš. Povedala ti to kráľovná,“ Bianca sa zachvela a zároveň zhrozila, to jej bude akože teraz čítať myšlienky ?! „Takže plán je takýto, ... my ti pomôžeme nájsť tvoju dvojníčku, aby si neprišla o život, a potom asi budeš študovať na Dafney,“ povedala Ellis. „A ako vyzerá dvojníčka?“ Asterin sa už chystala prehovoriť, ale prerušila ju Ellis: „Dvojníčka je opakom teba a je v tvojom vnútri a v istý čas ju musíš zabiť, aby si nezobrala tvoj život,“ povedala teóriu. „Zajtra začneme s hľadaním a čo sa týka Luke- je to strašne protivný egoistický chalan, takže si dávaj na neho pozor,“ povedala Asterin aj Ellis súčasne.

Ráno bol v škole veľký chaos, pretože tento deň sa využíval na prehliadku školy, ktorá sa mala konať až popoludní, takže mali ešte dosť času. Išli si spolu obhliadnuť školu, aby vymysleli čo potom. „A keď zoberiem veľký papek a praším ťa ním po hlave, tak sa ti v nej rozsvieti? Stopercentne. Lebo teraz je tam totálna tma,“ Bianca sa neovládla a ukázala mu prostredník, Luke ju už poriadne štvá jeho podpichovaním. „Nie všetci majú v hlave piliny,“ povedal Luke a demonštratívne si potukal na čelo, „myslím že ti treba utiahnuť kohútik,“ nenechala sa Bianca. „Namiesto hrkútania by ste mali rozmýšľať,“ povedala dospelácky Asterin. Luke sa chechtal na celé kolo. A znovu spustil svoju zvyčajnú pesničku. „Pozrite sa, tá sa podobá na Biancu!“ Ellis ukázala na obraz Krásnej ženy s takými istými prenikavými modrými očami a hnedými kudrnatými vlasmi ako mala Bianca a veľmi sa na seba podobali. „Čo ak je to tvoja mama?“ prehovoril Luke potichu. Bianca podišla bližšie k obrazu a zbadala meno Ancabi - je to známa a mocná fariesa, teda bola, až kým ju nezabil vlastný tieň, aspoň tak sa to hovorí, ale niektorí si myslia niečo iné..... Bol už večer a Bianca sa potichu vyparila, aby sa išla pozrieť do knižnice, či tam nenájde nejaké knihy o Ancabi. Zistila, že bola veľmi krutá a panovačná, čo sa Biance vôbec nepáčilo. Keď prišla do izby, dievčatá napodiv boli hore: „Kde si bola?“ spýtala sa Ellis so záujmom: „Ty si bola v knižnici ?!!!“ Bianca sa trochu rozčúlila že jej Ellis číta myšlienky, a tak sa im rozhodla všetko povedať: „Čo keď sa stalo, že som jej ukradla život?“ spýtala sa zhrozená z vlastnej otázky. Dievčatá na ňu hľadeli, akoby sa práve dopustila vraždy, „som predsa jej úplným opakom,“ povedala zo strachom. „Ty si geniálna, to preto nemáš dvojníčku,“ povedala Ellis s poctou. „Ale niečo tu nesedí -ako to, že dvojníčka Ancabi doputovala na Zem?“ vyložila svoje úvahy Asterin. „Podťe so mnou.“ O chvíľu boli dievčatá už v sále, kde sa nachádzali obrazy. „Druhý zakladateľ sa volá Foxon Radabic, povedala Asterin a pozerala sa na obraz veľkého majestátneho muža. –„Doneste mi rýchlo scrable !“ scrable sa ocitlo vedľa nich ako na zavolanie a Bianca tomu nechápala. Asterin začala prehadzovať písmenká „, Roxford Bianca. To znamená že Foxon mal zašifrované meno a je zo zeme a Ancabi bola z Dafney..... Bianca veď ty si ich dar! Nikdy sa do seba nesmú zamilovať človek a fairesa, ale oni dokázali, že láska je nekonečná a založili túto školu na znak vyrovnanosti medzi týmito dvoma svetmi a ich dobrý skutok bol odmenený tebou,“ povedala s neskrývanou Radosťou Ellis. „Ale veď a potom ako zomreli?“ Ellis zosmutnela: „Kráľovná Fraeisi neznáša lásku a už vôbec nie Lásku Fraiesi a človeka, preto ich asi zabila,“ povedala zhrozená Asterin. V Biance to tak bublalo, tá protivná ženská, prečo je vôbec kráľovná, ako môže niekto zabiť človeka kôli láske. Bianca sa začala meniť, pohltil ju oheň a ona sa cítila nesmierne silná.

O pár dní Bianca začala študovať na škole v Dafney a po pol roku sa vrátila na zem. Nemôžem vám povedať, že sa vrátila domov, pretože jej domov bola Dafney. Všetko rozpovedala rodičom a Olie? Našiel si frajerku a Bianca bola strašne šťastná. Študovať na Dafney sa Biance páči, jej schopnosť je ovládať oheň ale nie oheň ako oheň. „Tak tu si, všade som ťa hľadal, ahaj,“ pozdravil sa Luke Biance a tá mu pozdrav obetovala. Za ten čas čo spolu chodili do jednej školy sa dosť zblížili. „Vyrástla si,“ povedala Luke a sadol si vedľa nej. „Čo to je?“ spýtal sa Luke, keď videl, čo sa deje na oblohe. „To je Asterin, čo ju nepoznáš?“ nebola to otázka, a tak sa Luke iba usmial a vyslal na oblohu silné svetlo a ešte bližšie si k nej prisadol a objal Biancu okolo pliec. „Na Dafney je krásne že?“ spýtal sa Luke. „To je slabé slovo,“ odpovedala Bianca a usmiala sa, lebo si spomenula, ako sa pred ešte polrokom nenávideli. „A čo urobíme?“ spýtal sa Luke a nespúšťal oči z oblohy. „Postavíme si hrad a budeme spravodlivými vládcami Dafney,“ so smiechom odpovedala Bianca.

O jeden rok neskôr :

Bianca sa postavila pred zrkadlo a pozrela sa na svoj odraz. Dievča, ktoré videla pred sebou, bolo väčšie a silnejšie, než si pamätala, telom aj dušou. Jej svetlú tváričku s jemnými črtami lemovali husté hnedé kadere. Dievčina, ktorú pred sebou videla, poznala svoje miesto. Naša svoj Domov. Vedela, že to najhoršie má iba pred sebou, ale bola pripravená. To bol Biancin príbeh. Bola presne tam, kde mala byť- s kamarátmi a vlkom, ktorého mala v srdci.

Významy mien :

Asterin Stársová- toto meno som vybrala, pretože charakterizuje postavu a Asterin znamená nočná obloha a Stársová som odvodila od Star čo v preklade znamená hviezda

Ellis Thoughtsová- meno taktiež charakterizuje postavu a Ellis má význam myšlienky. Priezvisko je odvodené od slova Thoughts, čo v preklade znamená myšlienky.

Luke Light- Meno symbolizuje svetlo a silu. Priezvisko nebolo v texte spomenuté pretože Luke je veľmi tvrdohlavý a radšej si ho nechal pre seba ☹ ale jeho priezvisko Light v preklade znamená svetlo.

Bianca Diralessová- Meno Bianca symbolizuje svetlo a zároveň oheň. Priezvisko je jednoducho bez významu, pretože vtedy Bianca nepoznala ešte svoju schopnosť, ale prezradím že potom sa volala Firelighova pretože Fire je v preklade oheň a Ligh svetlo.

Dafney- neviem prečo som svet nazvala takto, ale ešte nikde som taký názov nevidela a vystihoval mi tú zem.

PRÓZA - II. kategória (8. - 9. ročník ZŠ):

1. miesto a LAUREÁTKA – cena ICM BB:

Barbora Melichová, ZŠ J. C. Hronského, Školská 10, Krupina

Hugo a Emily

Bol pokojný večer. Zo spoločenskej miestnosti sa ozýval smiech a veselé hlasy. V biliardovej miestnosti práve hrali dvaja muži biliard a v hudobnej miestnosti predvádzala akási pani svoje klavírne umenie. Deti sa hrali, všetci sa nejako zabávali, len ja som utierala na tmavých tichých chodbách prach. Samej mi bolo dosť smutno, ale už som si za tie dva roky, čo som tu slúžka, zvykla. Ale ja sama som si vybrala. Pred tromi rokmi ma moja pani vyhodila z domu. Pár dní som len tak chodila a hľadala nový domov, ale nikto do domácnosti nepotreboval opustenú slúžku. Až na milého starého pána Smitha, ktorý býval v tomto dome. Je tu kuchyňa, obrovská jedáleň spoločenská miestnosť, biliardová miestnosť, hudobná miestnosť, päť luxusných kúpeľní, jedenásť spální a ešte štyri izby, v ktorých si vo voľnom čase (a toho nie je veľa) čítam. A pán Smith tu žil celkom sám. Prijal ma ako slúžku a spoločníčku, pili sme spolu čaj a čítala som mu najnovšie správy z novín. Za jeho láskavosť som mu prisahala, že sa o jeho dom navždy postarám a nikdy ho neopustím. No a potom pán Smith zomrel. Bola to veľmi tragická udalosť. Do domu sa nasťahovala nová rodina s piatimi deťmi. Vraveli mi, že môžem odísť, ale ja som pánovi Smithovi prisahala, že sa o dom naveky postarám, a tak som im zostala robiť slúžku. No, a teraz som bola tam, utierala som prach z drevenej poličky, premýšľala som o všetkých životných chybách, ktoré som kedy urobila, počúvala som zvuk klavíra nesúci sa z druhého poschodia a pohybovala som sa v jeho rytme. Moje myšlienky však vyrušil buchot z konca chodby. Stuhla som, lebo dovtedy som si bola celkom istá, že som na chodbe sama.

„Haló?“ prehovorila som po chvíli. „Je tam niekto?“ Ticho. Žiadna odpoveď. Určite som tam niečo počula! Zavrzgala dlážka, až mi stuhla v žilách krv. Neviem, prečo som bola taká vystrašená, všetci boli doma, len o poschodie nižšie. V tej chvíli som si vravela, že by som asi mala prestať čítať detektívne romány. V duchu som si vravela, že to je určite iba naša mačka, ale žiadnu mačku sme nemali.

„Haló!“ zopakovala som ešte raz, ale na chodbe bolo stále ticho. Aj pani v hudobnej miestnosti zrazu prestala hrať na klavíri, úplné ticho. Celkom ako vo filme. Rozhodla som sa teda preskúmať chodbu, veď čo také tam mohlo byť? Opäť sa ozval buchot, rozoznala som, že sa ozýva z dvier na konci chodby, v takom malom sklade nepotrebných vecí. V tom strachu som začala mať pocit, že niekto stojí za mnou. Rýchlo som sa obzrela, samozrejme, nikto tam nebol (naozaj by som mala prestať čítať strašidelné romány). Vydýchla som si, no zrazu ma niečo odzadu udrelo do hlavy. Zabolelo to, podlomili sa mi kolená a spadla som na zem. Počula som už len oddaľujúce sa kroky na druhé poschodie. Keď som si bola úplne istá, že som opäť na chodbe sama, zdvihla som sa zo zeme, no zostala som len prekvapene stáť. Ja už som viac nebola ja. Jedno moje ja ležalo na koberci uprostred chodby s krvavým fľakom pod sebou a druhé moje ja sa na tú strašnú scénu pozeralo. Už som viac nebola vo svojom tele. Bola som mŕtva...

Zostala som uväznená v dome. Snažila som sa odísť, ale pánovi Smithovi som prisahala a to je silný sľub. Nemohla som sa vzdialiť od domu viac ako dva metre. Vždy, keď som sa snažila prekročiť hranicu pozemku, objavila sa predo mnou neviditeľná stena a ďalej ma nepustila. Rodina sa z domu zo strachu odsťahovala a zostala som tam celkom sama. To, kto bol v ten večer v dome, sa nezistilo. Prípad zostal otvorený, ale jednej panej vraj v tú noc ukradli šperky, ktoré mala ukryté v spálni na tom poschodí.

Dva týždne bol dom prázdny, teda až na mňa. Moje veci stará rodina vyhodila a nenechali mi tam ani len moje knižky, takže som celé dni presedela pri okne a predstavovala som si, čo by som mohla robiť zajtra. Čo napríklad sedieť pri okne a rozmýšľať nad tým, čo budem robiť pozajtra? Výborný nápad! A takto to išlo dva

týžde, až kým som zrazu nezačula zaštrngotať kľúče a vchodové dvere sa otvorili. Zletela som na prízemie skontrolovať, či sa mi to iba nezдалo. (Mimochodom, už som spomínala, že keď som zomrela, zrazu som sa vedela vznášať nad zemou? Je to skvelé!) Nezдалo sa mi to! V predsieni stála milá rodinka s milým vysokým pánom na čele. Od toho dňa sa mi zmenil život. Po dvojtýždňovom hľadení z okna bolo pozorovanie členov veľkej rodiny, ako vybaľujú svoje veci, zábavné a vzrušujúce. Už po pár dňoch som celú rodinu dobre spoznala. Otec, vážny, vysoký, ale veľmi milý, mal slabosť pre kávu, do ktorej si stále dával veľa cukru. Matka, nevýrazná, na všetko stále prikývla a na nič nemala vlastný názor, väčšinu dňa stála v kuchyni. Stará mama, uvravená, jej obľúbená činnosť bola roznášať klebety. Starý otec, tichý a mrzutý, na všetko v jednom kuse hundral, iba sedel a lúštil krížovky. Teta, myslím, že matkina sestra sa snažila mať vždy všetko pod kontrolou, chcela vždy všetko riadiť a všetkým rozkazovať, najradšej by si všetko spravila sama a po svojom. Nezniesiteľná ženská! A potom syn, v mojom veku, krásny chlapec! Väčšinu dňa sám, bez kamarátov, zatvorený v izbe, alebo sa prechádzal po chodbách.

Pár dní som ho pozorovala, kým som sa odvážila sa mu prihovoriť. Práve sedel v izbe a niečo čmáral na kus papiera. Vletela som mu do izby a sadla som si na jeho posteľ.

„Ahoj,“ povedala som. Obzrel sa a zrak mu padol na mňa. „Čo robíš?“ spýtala som sa.

„Nič. Kto si?“ spýtal sa.

„Ja som Emily,“ povedala som a slušne som mu podala ruku, ale on iba sedel a pozeral na mňa. Stiahla som ruku naspäť k sebe. „A ty?“

„Hugo,“ odpovedal mi a stále na mňa pozeral.

„Najdeme sa prejsť na chodbu?“ navrhla som.

„Dobre,“ Hugo vstal a vyšli sme z izby.

„A kto teda vlastne si?“ spýtal sa Hugo, zatiaľ čo sme chodili po chodbe.

„Už som povedala. Som Emily a ešte pred tromi týždňami som bola v tomto dome slúžka,“ predstavila som sa znova.

„Bola? Už nie si?“

„Nie. Pred tromi týždňami ma niekto zabil. Presne tu,“ ukázala som pod Hugove nohy. Krv z koberca bola takmer vyčistená a trochu ju stade vytiahlo slnko, no fľak bolo stále zreteľne vidno.

„Ani som si ho nevšimol,“ povedal Hugo a odstúpil od neho. „A prečo si stále tu, ak si mŕtva?“ spýtal sa.

„Vieš, prisahala som, že sa o tento dom naveky postarám, aj keby som chcela, nemôžem odísť,“ povedala som.

„Koľko si mala rokov, keď si zomrela?“ spýtal sa Hugo.

„Štrnásť,“ odpovedala som hľadiac mu do očí. Modré ako oceán. „A čo ty? Nevieš o tebe vôbec nič.“

„Ja?“ Prikývla som. „Volám sa Hugo, mám pätnásť a odvčera bývam tu. Nemám súrodencov ani kamarátov, a preto sa nudím.“

„To je mi ľúto,“ povedala som.

„Nuda nie je taká hrozná, nemusíš ma ľutovať.“

„Nie to, že sa nudíš. To, že nemáš kamarátov. Prečo sa s tebou nikto nechce kamarátiť?“

„Neviem. Kamarátov sa ani veľmi nesnažím nájsť.“

„Takže ty nechceš kamarátov?“ zarazila som sa s ľútosťou. Už som mala skvelé plány, ako ho naučím hrať na klavíri Beethovena, ako spolu budeme jesť špagety a rozprávať si vtipy!

„Chcem, ale neviem, ako si ich mám nájsť. Čo mám za nimi prísť a povedať: Ahoj, čo keby sme boli kamaráti?“

„Presne tak!“ povedala som.

„No jasné!“ zasmial sa Hugo. „Vyzeral by som ako idiot!“

„Nie, prečo?“ nechápala som. „Normálne a slušne sa spýtaš, či môžeš byť ich kamarát. Ak ťa odmietnu, nie sú hodní tvojho kamarátstva. Potrebuješ takých kamarátov, ktorí ťa podržia a nebudú ťa za chrbtom zhadzovať. Každý takých potrebuje.“

„A ako mám vedieť, kto ma nebude za chrbtom ohovárať?“

„Predsa podľa správania. Ako sa rozpráva s učiteľkou? Hľási sa cez hodinu priveľa? Primálo? Nechceme ani biff'osa, ani lajdáka. Chceme niekoho primerane pekného, múdreho, milého, dobrého a hlavne ťa musí mať rád a vážiť si tvoje priateľstvo. Je to jednoduché!“

„Priveľmi ťažké. Nemám odvahu za niekým prísť a spýtať sa. Radšej budem sám.“ Hugo sa zahľadel do zeme a vzdychol si.

Prišlo mi ho ľúto ešte viac. V tomto dome sa sám určite unudí. Nevydrží viac ako týždeň. „A čo keby som bola ja tvoja kamarátka?“ napadlo mi.

Chvíľu bolo ticho, Hugo stále pozeral do zeme a už som sa bála, že odmietne. „Dobre, platí,“ zasmial sa nakoniec a podal mi ruku. Poriadne som mu ňou zatriasla a zasmial sa ešte viac.

„Hugo! Večera!“ ozval sa zdola dunivý otcov hlas.

„Musím ísť. Ahoj,“ rozlúčil sa so mnou rýchlo a rozbehol sa po schodoch. V strede zastal a obzrel sa na mňa. „Nechceš sa navečerať s nami?“ spýtal sa.

„Nie, ďakujem,“ odvetila som. Milo sa usmial a zbehol po schodoch dole do jedálne.

Odvtedy sme sa s Hugom stretávali každý deň. Prechádzali sme sa po chodbách a rozprávali sme sa, kreslili sme navzájom svoje portréty, čítali sme strašidelné príbehy o starých domoch (to sme si radšej nemali čítať) a hrali sme na klavíri Beethovena... Teda nie Beethovena, najprv som Huga musela naučiť stupnice a základné akordy a to nám zabralo veľa času. Do Beethovena to malo ešte ďaleko. Hugo bol ale výborný žiak, veľmi učenlivý a chápavý. A tie jeho oceánsky modré oči! Hneď, ako som ho zbadala, som sa doňho zamilovala. Zaujímalo ma, či sa páčim aj ja jemu.

Práve som Hugovi vysvetľovala niečo o zmenšených akordoch, keď do hudobnej miestnosti vtrhla Hugova mama s kávu v ruke.

„S kým sa to tu rozprávaš?“ spýtala sa a položila si kávu na okrúhly stolík za dverami.

„S Emily,“ povedal Hugo a otočil sa k mame. „Predstavujem ti moju novú kamarátku.“ Hugo na mňa ukázal rukou a usmial sa na mňa. Úsmev som mu opätovala.

„S kým?“ nechápala Hugova mama, aj keď sa pozerala priamo na mňa.

„S mojou kamarátkou Emily,“ zopakoval Hugo. „Učí ma hrať na klavíri.“

Mama sa zdvihla, podišla k Hugovi a priložila mu ruku na čelo. „Hugo, tu nikto nie je,“ povedala.

„Je. Je tu Emily, vedľa mňa, na stoličke,“ usmial sa Hugo. „Ty ju nevidíš?“

„Nie, nevidím... Ale myslím, že horšie je to, že ty ju vidíš. Nikto tu nie je, Hugo.“

Hugo pozrel najprv na mňa, potom na mamu. Nakoniec sa otočil naspäť ku klavíru a začal hrať stupnicu.

Mama si len vzdychla a zobrala si zo stolíka kávu. „Mali by sme ti nájsť reálnych kamarátov. Tá samota už ti začína liezť na mozog,“ povedala a odišla. Hneď ako sa zavreli dvere, sa Hugo ku mne otočil.

„Ju si nevšímaj,“ povedal a mávol rukou smerom ku dverám. „Nie je zvyknutá na spoločnosť. Dúfam, že ťa neurazila.“

„Hugo, ja som mŕtva, som len duch, myslím, že ma naozaj nevidí,“ vzdychla som si.

„Ak by ťa nevidela mama, nevidel by som ťa ani ja,“ Hugo sa otočil naspäť ku klavíru. „Čo si to vravela o tých zmenšených akordoch?“

O dva týždne mal Hugo narodeniny. Už mal šesťnásť. Nachystala som preňho krásnu tortu so srdiečkami a navrchu s nápisom: *Od tvojej najlepšej priateľky Emily*. Huga torta veľmi potešila, lebo jeho mama vraj nemala čas pripraviť mu nejaký dezert. Darčekov nedostal málo, síce ho veľmi nezaujímali, ale bol vďačný. Veľa videohier, oblečenia a kníh o slávnych osobnostiach. Odo mňa dostal *Knihu povestí o Anglicku*, ktorá bola zároveň aj cestovateľský denník.

„Tak čo, páči sa ti?“ spýtala som sa, keď si ju Hugo prelistoval.

„Áno, ďakujem,“ povedal Hugo. „Skade si ju zohnala, ak nemôžeš opustiť dom?“

„Kedysi patrila mne, ale teraz už ju nepotrebujem. Je tvoja,“ usmiala som sa.

Do izby vošla Hugova mama. Vzdychla si, keď zbadala nepopravenú posteľ. „Poprávaj si tú posteľ, Hugo,“ povedala, chytila do rúk perinu a začala ju natriasať. Zrak jej padol na *Knihu povestí o Anglicku* na stole. „Skade ju máš?“ spýtala sa prekvapene.

„Od Emily,“ odpovedal Hugo.

„Nie, naozaj, Hugo. Skadiaľ máš tú knihu? Od starkého?“

„Vravím, že ju mám od Emily,“ zopakoval Hugo.

„Kto je Emily?“ spýtala sa mama a sadla si na posteľ, ktorú práve popravila.

„Moja najlepšia kamarátka. Učí ma hrať na klavíri. Spoznali sme sa asi pred mesiacom, darovala mi túto knihu a upiekla mi tortu. Pozri.“ Hugo odstúpil, aby mama videla na tortu.

„A kto to je? Čo tu robí? Prečo si nám ju nepredstavil?“ spýtala sa mama znova.

„Kedysi tu pracovala ako slúžka, ale potom ju niekto zabil. Jej duch tu zostal uväznený, lebo prisahala, že sa o tento dom postará,“ vysvetlil Hugo.

„Aha.“ Mama nevyzerala veľmi nadšene, skôr nedôverčivo. „A kde je tá tvoja kamarátka?“

„Stojí vo dverách oproti tebe,“ povedal Hugo.

Mama sa pozrela mojim smerom, ale pohľadom prešla cezo mňa a pozrela sa cez otvorené dvere na obraz visiaci na chodbe. „Kde?“

„Pozeráš priamo na ňu, mami,“ povedal Hugo nahnevane. „Stojí vo dverách.“

„Hugo, nie si už na toto pristarý? Už máš šesťnásť. Nájdí si ozajstných kamarátov, máš ich plnú školu.“

„Neviem, čo je také zlé na tom, že sa kamarátim s Emily. A načo si vôbec prišla?“

„Starký ti odkazuje, že máš prísť za ním. Je v jedálni,“ odsekla mama, vstala a odišla.

„Prepáč, musím ísť,“ povedal Hugo a odišiel do jedálne.

Priateľstvo s Hugom bolo krásne. Bol taký milý a pekný, bola som doňho zamilovaná a niekedy som mala pocit, že aj on do mňa. Nikto v dome mu nechcel veriť, že tam som a nikto v dome okrem Huga ma nevidel. Ale Hugo si z toho nič nerobil, ďalej sme spolu kreslili a čítali. Ďalej som ho učila hrať na klavíri a už po dvoch mesiacoch dokázal plynule zahrať Pre Elišku. Bola som naňho hrdá. Oslávili sme spolu moje narodeniny, aj keď duchovia nestarnú. Upekol mi tortu, tak ako ja jemu a tiež mi dal knihu povestí, ale o Švédsku. Celý rok sme sa každý deň spolu rozprávali a chodili po chodbe. Každý jeden deň. Hovoril mi o svojich problémoch a ja, ako jeho najlepšia priateľka a poradkyňa, som mu dávala skvelé rady do života.

Ale potom sa to všetko pokazilo. Hugo neprišiel na chodbu. Čakala som ho desať minút, no potom som to vzdala a išla som skontrolovať, či sa mu niečo nestalo. Našla som ho zamknutého v izbe. Preletela som cez dvere a sadla som si na posteľ.

„Hugo, kde si?“ spýtala som sa. „Čo robíš, že si neprišiel?“

„Choď preč,“ odsekol Hugo, ani sa na mňa nepozrel.

„Čo je? Povedala som niečo? Nemyslela som to tak, ak som ťa niečím urazila,“ zľakla som sa a v hlave som si prehrávala naše posledné rozhovory, ale nespomenula som si na nič, čím by som ho mohla uraziť.

„Choď preč,“ zopakoval Hugo hlasnejšie a stále nezdvihol hlavu od stola.

„Ale prečo?“ nechápala som. Hugo neodpovedal, pozeral do počmáraného papiera na stole a snažil sa ma ignorovať. „Pýtam sa prečo,“ zdôraznila som.

Hugo sa prvýkrát na mňa otočil. „A ja som povedal, že máš ísť preč! Neotravuj ma a daj mi pokoj!“

Po tých slovách som vyletela z izby a sadla som si na parapet na konci chodby. Bola som zmätená. Ešte nikdy na mňa nekričal. Čo som mu urobila, že je na mňa našťvaný? *Asi má len zlý deň*, povedala som si. *Každý máva také dni.*

Na druhý deň som Huga zastihla na chodbe. Nevyzeral však, že sa chce rozprávať, skôr vyzeral, že sa na chodbe ocitol náhodou a ponáhlal sa do izby.

„Hugo!“ zakričala som naňho.

Namiesto odpovede si zakryl uši a sám pre seba dokola opakoval: „Nič nepočujem, nič nepočujem...“

„Hugo!“ stihla som ešte povedať a dvere na jeho izbu sa zabuchli. Nechcela som mu chodiť do izby bez dovolenia. Zastala som a otočila som sa na odchod. *Čo to doňho vošlo?* nechápala som.

Ďalších pár dní som Huga vôbec nevidela. Nevie, či sa mi skrýval naschvál, alebo nie, ale vedela som, že sa musíme porozprávať. Jeho správanie sa mi vôbec nepáčilo.

Hugo práve vyšiel z izby.

„Hej!“ skríkla som od nadšenia, že ho zasa vidím. Hugo sa snažil ujsť dole po schodoch, ale chytila som ho za plecía a pritísila k stene. Hugo sa zatváril prekvapene.

„Čo sa ti stalo? Čo som ti urobila?“ spýtala som sa.

„Nič. Neexistuješ. Si len v mojej hlave, jasné? Takže si mi neurobila nič,“ odsekol Hugo a chcel odísť, ale znova som ho pritlačila k stene.

„Zbláznil si sa? Rozprávaš sa so mnou!“ skríkla som nahnevane.

„O týždeň budem mať sedemnásť. Som už skoro dospelý. Už nie som decko a ty neexistuješ. Už mám reálnych kamarátov,“ povedal Hugo. Jeho slová ma ranili. Reálnych? Ja nie som jeho reálna kamarátka? „Som už pristarý na tieto hlúposti,“ pokračoval Hugo. „Prestaň ma prenasledovať na každom kroku! Chcem na teba čo najskôr zabudnúť!“

Vytrhol sa z môjho zovretia a rozbehol sa dole po schodoch.

„Stále si mi nepovedal dôvod, prečo už nie som tvoja kamarátka!“ zakričala som za ním.

Pozrel sa hore schodmi na mňa. „Lebo duchovia neexistujú, ty neexistuješ! Sú to len detské výmysly!“ odvetil a zmizol v spoločenskej miestnosti.

Sadla som si na zem. Chvíľu som len pozerala na stenu pred sebou a potom sa mi po líci skotúľala veľká slza. Boli sme najlepší kamaráti! Chcela som, aby sme boli ešte viac!

Od toho dňa ma Hugo ignoroval. Len párkrát sa obzrel, keď som ho oslovila, no vždy len mykol plecóm a tváril sa, že tam nie som. O týždeň oslávil sedemnásť, darček odo mňa odložil do skrine a ani ho nerozbalil. Prestali sme sa stretávať na chodbe, klavír v hudobnej miestnosti zaľahol prachom. Bez neho mi bolo smutno. Len som sedávala na parapete na konci chodby a premýšľala som. Hugove osemnáste narodeniny boli veľkolepá udalosť. Dostal toľko darčiekov, že ich ani nenapchal do skrine. Koláčov a dezertov sa tak prejedol, že celý ďalší deň nič nejedol. Kamarátov si pozval dvoch, nepáčil sa mi ani jeden. Spievajúcu pohľadnicu odo mňa hodil našťvane do koša a keď som to zbadala, z očí mi vyhrkli slzy.

„To ti kto dal?“ spýtal sa jeden z tých Hugových kamarátov.

„Neviem,“ povedal Hugo. „Ale je mi to jedno. Spievajúce pohľadnice nepotrebujem.“

„Je odo mňa!“ skríkla som, no nikto z nich sa na mňa ani nepozrel. Ďalej pokračovali v rozhovore a smiali sa. Nahnevane som sa postavila medzi nich, ale pohľadom prešli cezo mňa. Nevideli ma. Ani Hugo ma nevidel.

Hugo mal dvadsať rokov, keď si jedného dňa zbalil kufre a odišiel z domu. Rozlúčil sa s mamou a otcom a odišiel. Snažila som sa ísť za ním, tiež sa rozlúčiť, ale v tomto dome ma už nikto nevidel, ani nepočul. Hugo už na mňa zabudol. Neviditeľná stena mi nedovolila odísť s ním, aj keď som veľmi chcela. Ešte dlho potom, ako Hugo zmizol za zákrutou, som sa pozerala, či sa náhodou zrazu nevráti, lebo si to rozmyslel. Nevrátil sa. Odišiel navždy preč a zostala som v dome celkom sama.

Po smrti oboch Hugových rodičov sa do domu nastahovali manželia s dvoma deťmi. *Konečne spoločnosť!* potešila som sa.

„Tak čo? Páči sa ti tu?“ spýtal sa manžel, keď za sebou zabuchli dvere.

„Tu si vyrastal?“ spýtala sa žena, zaujatá ozdobeným schodiskom. Zbystrila som.

„Áno. Vyzerá to tu presne tak, ako to vyzeralo, keď som odišiel.“ Manžel vyšiel po schodoch na tretie poschodie a vošiel do izby, kde mal Hugo pred dvadsiatimi rokmi izbu. „Tu som mal izbu,“ prehlásil šťastne a ľahol si na posteľ. *Hugo?! Nebolo pochyb, bol to Hugo.* Mala som chuť vyobjímať ho, jeho manželku, aj dve deti- dvojčatá. Ako zostarol! Tvár mu zarástla hustou bradou, jeho oceánsky modré oči zmenili odtieň a už nemal taký mäkký hlas.

S Hugovými deťmi sme sa rýchlo spriatelili. Nepýtala som sa ich na mená, ale chlapček bol veľmi akčný a náladový, dievčatko veľmi milé a múdre. Opäť tu bol niekto, kto ma videl, hrali sme sa spolu s vláčikom a potom s bábikami. Chvíľu s autami, potom s koníkmi. Bola s nimi zábava, konečne som sa po toľkých rokoch nenudila. Bola som šťastná.

„Hej!“ skríklo dievčatko. „Prešiel si mi bábiku!“

„Na semafore bola červená,“ bránil sa chlapec.

„Nebola! Urobil si to naschvál!“

„Ale no tak, hádam sa nebudeme hádať. Pozri, bábike sa nič nestalo. A ty musíš dávať s autami väčší pozor, dobrý šofér nikoho nezrazí,“ zastarala som sa do toho ja.

Dievčatko si zobralo bábiku, privinulo si ju k sebe a zazrelo na chlapca.

Do izby vošiel Hugo, pozbieral zo zeme pár hračiek a dal ich do veľkej škatule na hračky.

„S kým sa to tu rozprávate?“ usmial sa a sadol si k deťom.

„S Emily,“ odpovedal chlapec. „To je naša kamarátka.“

„S Emily?“ spýtal sa Hugo. Chvíľu boli všetci ticho a Hugo rozmýšľal, potom sa usmial a postrapatil chlapcovi vlasy. „Hrajte sa,“ povedal a vyšiel z izby. Vyletela som za ním. Hneď, ako zavrel dvere, zastal a opäť sa zamyslel. „Zvláštne,“ povedal si, usmial sa a odišiel dole na druhé poschodie.

PRÓZA - III. kategória:

1. miesto: **Dorota Zásكالanová**

Evanjelické gymnázium, Skuteckého 5, Banská Bystrica

ÚTOČISKO PRI HOLUBOCH

Krmmil holuby. Aj napriek všeobecnému predsudku voči starým ľuďom a holubom, pokladal túto činnosť za skutočne znepokojujúco upokojujúcu. Keby takto sedel na lavičke v Barcelone, v hustom tieni Sagrady Famílie, holuby by mu doslova zobali z ruky. A nielen holuby, dobre si pamätal aj na podivné malé papagáje, ktoré dobre že nevytrhali deťom keksy rovno spomedzi prstov. Ale tu na Slovensku musel aj napriek domnienke o nebojácnych holuboch, sypať im chlieb na zem. Až vtedy k nemu tie prašivé zvery priskackali. Keď boli dostatočne blízko, mohol im dokonca nahliadnuť do ich červených diabolských očí, no na tento čin si dával pozor. Pri niektorých agresívnejších jedincoch je isté percento možnosti, že to zoberú osobne a napadnú vás.

Krdel' jeho príživníkov sa však odrazu splašil a nastal v ňom chaos. Na chvíľu sa ocitol vo víre sivastého peria, zábleskov červených očí, ktoré akoby sa mu snažili nahliadnuť až do duše. Nevidel, čo bolo príčinou tohto povstania, no výhľad sa mu náhle rozjasnil, vtáky sa rozprchli na všetky strany, metaforická hmla sa rozplynula a jemu sa v okamihu naplnili oči slzami, vráska

medzi obočím sa ešte prehýbala. Okolo neho prechádzala Magdaléna. Jej mladé ja v rozviatych žltých šatách, posypaných fialovými kvetmi. Kráčala svižným tempom, pohojďovala bokmi a na chrbte sa jej hompáľal vrkoč hustých hnedých vlasov. Ešte stále mal pred sebou jej obraz, ako si tú hrivu každý večer prečesávala pred zrkadlom a znova zapletala do pevného vrkoča. Často ju česával aj on sám.

Niečo však nesedelo. Keď sa zastavila pri rozpise autobusov blízko neho, mohol zreteľne vidieť, že na ramene, ktoré toľko rokov bozkával, nebola ani len stopa po drobnom hnedom fľaku. Jej materské znamienko chýbalo. Párkrát silno žmurkol, aby nadobro zahnal slzy a keď sa mu pohľad zbavil kalu, stálo pred ním úplne cudzie dievča. Ani kvety na šatách viac neboli fialové, ale modré. Modré orchidey. Do čerta aj s modrou! Stiahol mu hrudník a na chvíľu ním prešla triaška. Postavil sa a pozbieral si svoj majetok, ktorý sa skladal z chleba a koženej, poloprázdnej kabely, ktorú so sebou ťahal už len zo zvyku. Chcel, aby ho znova pohltil vír špinavých holubích krídel.

Mestom kráčal pomaly. Bolesť v kolene bola dnes neznesiteľná, tie prekliate prášky už zase nezaberali, a on sa nikdy neznížil k tomu, aby si kúpil barlu. Ešte nemal potrebu, aby mu ľudia v autobuse prenechávali svoje miesta a s barlou v ruke by vyzeral, že priam prosí o miesto, kde by mohol zložiť svoj starý zadok. Magdaléna sa mu vždy pri tejto predstave smiala a možno práve za svoju škodoradosť nakoniec strávila svoje posledné dni pripútaná o posteľ. Nikdy jej tento humor nezazlieval, sám sa niekedy smial na svojej úbohosti a jej koniec považoval za nespravodlivý. Jej duša si nezaslúžila byť spútaná, a predsa aj s nevládnym telom nemala na výber.

Postupne si zvykol prispôbovať sa zmenám, ktoré mu mesto neustále pľulo do tváre. Aká to bizarnosť, keď už prišiel čas aj pre staršie zmeny, aby sa zmenili. Predtým mu to tak neprekážalo, ale teraz, keď už viac nemal plány ani len na nasledujúci deň a keď si začal uvedomovať, že postupne upadá do čoraz nezáživnejšej, každodennej rutiny, ho tieto zmeny celkom zahltili. Ostáva však pravdou, že veľa vecí si rozdelil na predtým a potom, a preto sa pohrával s možnosťou, že bez tohto rozdelenia, by si množstvo vecí ani nebol všimol. Napríklad, že predtým chodili spolu s Magdalénou na výlety. Teraz neodlepil svoj zadok od gauča alebo lavičky na námestí už pekne dlhú dobu. Predtým nebola možnosť, že by ste v ich domácnosti našli inú, ako zrnkovú kávu, ktorú si mleli v drevenom mlynčeku, ešte zdedenom po rodičoch. Potom však mlynček odsunul bokom, príliš mu ju pripomínal a uspokojil sa s neskou. Ešte pred necelým mesiacom sa vždy jeden z nich premohol a išiel ráno kúpiť čerstvú vianočku do pekárne na námestí. Pekáreň však navštevovať prestal a po novom bol schopný jesť aj týždenné rožky. Zuby síce ešte mal, no proti tvrdému rožku bol občas bezradný. Stávalo sa aj, že ho kvôli nízkej trpezlivosti ani nedožul a vyplul mazľavý zvyšok rožka do koša. Predtým si navzájom predčítali pasáže kníh, básne či len jednotlivé slovné spojenia. Teraz by ste na jeho stole nenašli okrem novín nič. Čítal o športe, ktorý nesledoval, o politike, ktorá ho aj tak nezaujímala a robil krížovky na zadnej strane, ktoré aj tak nikdy nedokončil. To všetko len preto, aby sa viac poézie ani nemusel dotknúť, aby už nikdy nemusel nájsť strofu, ktorá by ho zaujala, pretože vedel, že nahlas ich môže prečítať už len svojmu odrazu v zrkadle alebo strakám na parapete.

Predtým boli v malom byte dvaja. Teraz zostal sám, dezorientovaný vo svojej vlastnej kocke.

Nastal čas ísť domov. Telo sa mu chvelo od zimy aj napriek faktu, že ešte stále bolo leto. Myslím, že august. Reklamami na školské pomôcky bolo znovu zahltené celé mesto. Fúkal skorý jesenný vietor, slnko zapadalo aj keď bolo len niečo po šiestej. Ako prechádzal ulicami, dvere barov sa začínali otvárať, neóny nad nimi blikať. Pri jednom z barov sa po sebe lepili dvaja mladí. Chlapec celkom viditeľne posúval svoju ruku vyššie pod príliš krátke šaty dievčaťa. To celkom bez hanby, odhalilo nahé dlhé nohy, na ulici zažiarili jej červené nohavičky, no ona si len šiat neposunula. Všetko na čo aj? Nech sa pozrie, kto chce, aj tak sa nemá za čo hanbiť, na vzhľade svojej postavy ťažko pracovala! To už nebolo nič pre neho. Sledoval však, ako dievča niečo zašepkalo nedočkavému chlapcovi do ucha a zvodne ho vtiahla do dusného, farbami pulzujúceho tepla baru. Pot, zápach moču, hlasná hudba. Nič z toho mu z čias mladosti nechýbalo. Nikdy nebol fanúšikom diskotiek. Aspoň tak sa nazývali tieto večery rozjarenosti a blaha, keď bol ešte vo svojich najlepších rokoch. Magdaléna však v tomto bola jeho opakom. Dlhé roky na žiadnej takejto diskotéke síce nebola, no to jej pri prechádzaní popri rozsvietených,

hudbou sa otriasajúcich miestnostiach nikdy nebránilo hlasno zavzdychať a postázať si na nepružnosť kĺbov, ktoré jej bránili tancovať. Zbožňovala tanec. Aj v prípade, že išlo len o pokyvkanie bokmi do rytmu hudby, prichádzajúcej od susedov. Ona milovala tanec a on zase jej boky.

Konečne sa vyštvrel k prahu jeho dverí. Vzdychajúc, lapajúc po dychu. Roztrasenými rukami oddelil domový kľúč od tých ostatných, ktoré tam koniec-koncov viseli len pre okrasu, a snažil sa upokojiť natoľko, aby sa kľúč mohol ľahko vsunúť do dierky. Tá však akoby tancovala pred jeho zrakom. Nešlo to. Kľúče mu s hlučkom dopadli na zem. Ďalší pokus. Mal spotené dlane, kov sa mu vyšmykoval z prstov, čo mu vôbec nepomáhalo. Pozrel sa na chrčty svojich dlaní. Boli popretínané žilami, ktoré sa chveli ako korene stromu. Nepovšimnuteľne, no predsa cítiťne. Znova tá triaška... a bolesť kolena, pach plesne, štekot psa od susedov, pípanie smetiarskeho auta pred vchodom, piskot komára narážajúceho do zapackaného okna, všade víriaci prach, vyrážajúci pot na čele, vzdialený bľakot dieťaťa, bolesť spánkov a všade ten lepkavý prach... Rozplakal sa. Magdaléna nečakala za dverami, aby ho utešila. Teplo jej objatia bolo zatľčené v truhle, hlboko pod zemou. Musel sa pozbierať sám, no chaos v starej hlave bol až príliš veľký. Príliš ťaživý.

Dvere mu nakoniec pomohol otvoriť jeden zo susedov, ktorý ho našiel sedieť ako trosku na schodoch. Všetko v poriadku? Netreba zavolať záchranku? *Nie, to nebude nutné, už som sa spamätal.*

Potichu vošiel do ešte tichšieho bytu. *Dobry deň, duchovia!* Patrilo sa pozdraviť. Zavesil tašku na vešiak a rozďobaný bochník chleba položil na kuchynskú dosku. Nalial si pohár vody, ktorá silno chutila a páchla ako železo, a zapil si ňou svoju dennú dávku liekov. Tá sa za posledné mesiace rozrástla o dvoch členov modrej a žltastej farby. Jeho existencia bola chvíľami naozaj zúfalá.

Pôvodne si chcel napustiť vaňu, no myšlienka na domovy, kde pitnú vodu ani nemajú a množstvo, ktoré by pri napúšťaní vane vyplytval ho nakoniec od tohto rozhodnutia odradila. Opatrne vstúpil do miestami hrdzavej vane a postavil sa na protišmykovú podložku. Pustil na seba prúd ľadovej vody a nechal ho stekať po svojej koži, až kým jeho telo nevyvolalo presne opačnú reakciu a nezačalo mať pocit, že ho pohltili plamene. Do toho momentu zmýval zo seba špinu mesta a keď pocítil túto náhlu horúčavu, vodu vypol a vystúpil z vane von. Zhrbený, až by ste si ho mohli pomýliť s Hugovým Quasimodom.

Pri pohľade do zrkadla mu začali po tele vyskakovať zimomriavky a jeho oči vyzerali odrazu ešte staršie, očerveneli, mračili sa a až veľmi nápadne sa leskli. Človek, ktorý pred ním stál, v ňom vzbudzoval ľútosť, bolo mu z neho na zvracanie. Ako sa mohol takto zmeniť? Kam zmizlo statné mladické telo? Porcelánová pokožka? Husté hniezdo na hlave? Vlasy, do ktorých Magdaléna vpletala svoje prsty, boli biele ako sneh. Krk a plecia, ktoré mu bozkávala, boli stuhnuté a strhané. Rovnako ako tvár, ktorá naňho hľadela. Otočil sa. Chrbát, do ktorého Magdaléna počas milovania zarývala svoje prsty, bol teraz pokrytý fľakmi. Na prvý pohľad vyzeral ako desaťročiami zájdená freska. Telo, ktoré tak obdivoval, ktoré sa počas mladistvých nocí vzpínalo nad tým nežným Magdaléniným, bolo preč. Teraz tam stálo telo starca. Telo človeka, ktorý už len čaká na smrť.

Nahý a mokrý prešiel do obývačky. Zapol televízor, ktorý preťal husté ticho v byte a s cigaretou v ruke si sadol k otvorenému oknu. Všetko len nech prechladne! Aspoň konečne umrie a bude pokoj. Mal pocit, že celé mesto, reklamy v televízore sa mu smejú. Ale prečo?

Budte ticho! Nesmejte sa mojej úbohosti!

„Nikto sa ti nesmeje, starký!“ ozvalo sa z ulice ako odpoveď.

Vyklonil sa z okna, aby lepšie dovidel na toho, čo mu zakričal tieto slová. Pred panelákom na lavičke sedela trojica postáv. Podľa chichotu a hlasu, ktorý mu odpovedal usúdil, že ide o dve dievčatá a jedného chlapca. *Kto je tu pre teba starký? Ved' si ma ani nevidel!*

„Až na to, že ja rozpoznám hlas starca, starký!“

Mal pravdu. Naozaj z jeho hlasu kričala staroba. Keby aspoň na chvíľu nemusel tak

chripiet! Rozhliadol sa po prázdnom byte, v telke sa akurát začali Rodinné prípady. A vtedy ho prepadol pocit, že samotu už viac nezvláda, že ju musí okamžite vyhnať zo svojho príbytku, inak sa stane jej obeťou.

Hej, chlapče! Štvrté poschodie! Podťe! a ponáhľal sa na seba rýchlo hodiť pyžamo a stlačiť zvonček na otváranie vchodových dverí. Držal zvonček pár sekúnd a potom už len nemo načúval za dverami a očakával zvuk krokov na schodoch. Po chvíli ich naozaj započul. Kroky a chichot a hlasné *pšššššššš*. „Čo ak je to úchyl a bude chcieť, aby sme mu čistili nohy alebo dačo také? Ja mu teda nohy masírovať nebudem!“ „Pššššššš!“ A potom sa ozvalo slabé zaklopanie na dvere. Chvíľu počkal, aby nemali pocit, že čakal len na toto zaklopanie a otvoril dvere. Ako si aj mysle, stáli pred nimi dve dievčatá a jeden chlapec. Všetci mohli mať tak okolo dvadsiatky. Usúdil tak nielen podľa jemnosti ich tvárí, ale aj oblečenia. Chlapec mal na sebe len mikinu a voľné kraťasy, možno až príliš krátke a o dievčatách a ich šatách platilo to isté. *Vojdite, vojdite! Len podťe d'alej!* Bolo vidno, že sa zdráhajú, ale rovnako mu do nosa udrel silný zápach alkoholu, a preto vedel, že triezva myseľ ich už opustila.

„Nie ste úchylák, že? Nechcete, aby sme Vám masírovali nohy, že?“ vysypalo zo seba jedno z dievčat. Malo dlhé hnedé vlasy s ofinou, rozmazané čierne linky a kruhový piercing v nose.

„Vravel som ti, aby si držala hubu!“ Chlapec bol ryšavý avšak s hustý čiernym obočím a príliš úzkymi perami, ktoré vytvárali dojem, že horná pera, akoby úplne chýbala.

Samozrejme, že nebol úchylák a nechcel, aby mu masírovali nohy. Fakt, že ešte pred chvíľou sedel nahý v okne zamľčal.

„No len aby, lebo som kedykoľvek ochotná kričať o pomoc! Keby však chcem, poradím si s vami aj sama!“ Tieto slová však na dievčine pôsobili komicky, niektoré ani poriadne nevyslovila a jej malá a chudá postava so štíhlymi rukami bola pre ne silným kontrastom.

„Soňa, prestaaaaaň! Ved' je celkom chutný, pozri naňho v tom deduškovskom pyžame! Určite sa chcete len trochu pozabávať, nemám pravdu?“ Druhé dievča sa naňho prehnane milo usmialo a viackrát po sebe rýchlo zažmurkalo hustými mihalnicami. Bolo celkom pekné. Nemalo na sebe veľa make-upu a strapatý drdol jej veľmi pristal. Nebyť tých príliš krátkych šiat, vyzeralo by ako slušné dievča. A potom tu bol ešte zápach alkoholu z jej úst. Ale aj ten sa dal odmyslieť. Mala zelené oči. Nikdy predtým také zelené oči nevidel.

Veru, chcel sa trochu zabaviť a mal už pokrť samoty, ticha, Rodinných prípadov, pohľadov do zrkadla. Stačilo by mu, keby pri ňom chvíľu pobudli, ani sa s ním nemusia rozprávať, nemal im veľmi, čo ponúknuť, na nákupe dlho nebol.

„To je v pohode, starký, máme svoje,“ povedal chlapec a zdvihol do vzduchu ruku, v ktorej zvieral poloprázdnu fľašu vodky, „bola v zľave.“

„A preto sme zobrali rovno dve, hah!“ a dievča s piercingom v nose, Soňa, zamávala s druhou fľašou v ruke. „Je, samozrejme, odporná, ale účel spĺňa, no nie?“

„Kľudne s Vami dáme reč, vypite si s nami, samota je veru naprd,“ povedalo to druhé dievča, ktorého meno stále nepoznal, a hodilo sa na gauč. A tak si sadol medzi nich, zrazu sa vo svojom byte cítil akosi cudzo, možno omladol.

Trojica z ulice sa veľmi rýchlo udomácnila, pustila sa hudba, ktorej však nerozumel, niekedy mal pocit, že to, čo robí hudbu hudbou tejto *veci* chýbalo. Viac sa mu to podobalo na recitáciu. Avšak veľmi druhoradej poézie. Po dlhom čase zase pil. Už si nepamätal chuť tvrdého alkoholu, a preto zabudol, že vodka sa nepije ako voda, neprehlíta sa veľkými dúškami tak, ako to spravil on. Zovrelo mu hrdlo a tvár mu očervenela. Naprázdno otváral a zase zatváral ústa. Ako ryba. Keď sa mu hrdlo znovu uvoľnilo, rozkašľal sa, čím prehlušil smiech okolo seba a konečne sa mohol poriadne nadýchnuť. Mal pocit, že malý ruský človeček sa mu prebíja až do kostí a prepaľuje si cestu jeho telom. „Ale ste si riadne logli, kokos!“ A veru to aj pocítil!

Veľa toho nenavravel. Nemusel. Trojica sa o zábavu a rozhovor postarala sama. V jeden moment sa dievčatá postavili na roztrasené nohy a hudba sa pustila ešte hlasnejšie. Trochu sa obával o susedov, no zatiaľ sa nikto o pozornosť nedožadoval. Soňa a tá so zelenými očami sa

začali v strede obývačky vlniť ako na tanečnom parkete, dvíhali ruky nad hlavu a krútili bokmi. Chvíľu spolu tancovali ako pár a inokedy len samostatne poskakovali do rytmu, smejúc sa a tackajúc. „Daj si, starký!“ Sprava sa k nemu nakláňal chlapec a v prstoch mu podával dymiacy šúľok. Mal veľmi silnú arómu a na to, aby okamžite nerozpoznal tú vôňu, nebol očividne ešte dosť starý. „Viktor, preboha, nie že z toho dostane infarkt!“ povedala Soňa zadychčane pomedzi poskakovanie. Tak teda Viktor. Zobral si od Viktora šúľok a silno si potiahol. V tomto prípade sa však nerozkašľal, fajčieval vo svojej drevenej fajke tabak a na nežiadúceho host'a vo svojich pľúcach bol zvyknutý. Účinky pocítil okamžite. Nebolo to niečo konkrétne. Jemne mu trhalo ľavou nohou a bolesť kolena nečakane prestala kričať o pozornosť. Oťaželi mu viečka. Došľaka! Boli také ťažké, že si ich musel viackrát pošúchať, aby sa mu nezaklapli úplne. „Dobry matroš, čo? Stál ma viac ako obvykle, no oplátilo sa.“ *Naozaj sa oplátilo*. Prihodil tak jednému starému človeku pocit beztiaže, dýchalo sa mu tak ľahko, že keby sa nadýchne na maximum, možno by skutočne vzlietol. A vzlietla aj Soňa. Vzlietla a pristála rovno Viktorovi na kolenách. Videl, ako okolo nich víri prach. Avšak bol to prach alebo hviezdy uzatvorené v jeho zašlom príbytku? Znova si musel pošúchať viečka. Párkrát silno zažmurkal, no aj napriek tomu sa mu naďalej rovno pred očami vytvárali prašné „súhvezdia“. Najradšej by sa ich dotkol, no boli príliš blízko roztúženej dvojice na gauči. Viktor si pridržal Soňu za zadok, ona sa na neho tlačila viac a viac. V jednom momente Viktor pohol rukou a vsunul ju Soni pod tričko. Tak silno jej začal stláčať prsia, až mal starký pocit, že jej prasknú. Soňa pomedzi bozky niečo zamumlala a uhryzla Viktora do ucha. Ten sa len zasmial a prisunul si ju ešte bližšie. Zatiaľ čo oni dvaja postupne odhaľovali svoje telá, dievča so zelenými očami sa stále zvrátilo na koberci a hýbalo bokmi do rytmu hudbu, pohadzovalo hlavou a vlasy, ktoré mala predtým v drdole, jej teraz voľne poskakovali. Aj okolo nej si všimol tie hviezdy. Boli ich stovky a mal pocit, že vírili okolo jedného bodu - nej. V sekunde zastala, zasekla sa ako pokazený stroj. Odhrnula si vlasy preč z tváre a zadychčaná si všimla Viktora so Soňou, potom pozrela naňho a s jedným obočím zdvihnutým vysoko do čela sa usmiala a prstom ho zavolala k sebe. Mal také ľahké telo, že keď sa pomaly začal stavať, nepocítil žiadnu zmenu. Vykročil za ňou a nasledoval ju, pretože jej strapatá hlava začala miznúť v chodbičke ku spálni.

Posadil sa na svoju posteľ, zatiaľ čo dievča za sebou zatvorilo dvere. Spoza ucha si vytiahla cigaretu, ktorú predtým ani nevidel, a zapaľovačom, ktorý tiež nevedel, z kadiaľ vytiahla, si ju pomaly zapálila. Izbou sa prevalil cigaretový dym, vnikol do obliečok, vankúšov, jeho oblečenia a nakoniec aj do jeho nosa. Zhlboka sa nadýchol. Srdce mu rýchlo búšilo, jeho vlastný tlkot mu však v ušiach znel cudzí. Dievča, ktorého meno stále nepoznal, sa začalo znovu zvláštne vlniť, aj napriek tomu, hudba spoza zatvorených dverí nebola v spálni poriadne rozoznateľná. Potiahol si z cigarety, rukami sa oprel o posteľ a vydýchlo dym rovno do jeho tváre. Keď sa dym rozplynul a on znovu detailne uvidel jej tvár, dievča ho pobozkalo. Samozrejme, že nevedel, čo robí. Tak dlho nepocítil na svojich perách bozk. Cítil sa ako chlapec, znovu bol v senníku starých rodičov, znovu dostal svoj prvý bozk od susedky z vedľajšieho domu.

Predstava sena sa však stratila veľmi rýchlo. Zo spomienok ho vytrhol chichot toho dievčaťa. Smiala sa pomedzi bozky. Nevedel, prečo. No bol to zvláštny zvuk. Prenikavý a taký živý. No zároveň vzdialený, akoby sa ozýval z inej miestnosti. Otvoril oči a uvidel ju pred sebou. Míhotavú. Vibrujúcu. Akoby jej telo menilo farby. Znova tancovala. Znova vlnila bokmi a postupne klesala ako zvädnutá kvetina k zemi, na studenú podlahu, až pokiaľ pred ním neklácala na kolenách, neupierala naňho svoj otupený pohľad. Bola taká krásna. Taká jemná a mladá. Niečo sa v ňom začala prebúdať, dlane sa mu začali potiť, očami preskakoval z jej tváre na jej kolená, na jej vlasy a späť na jej kolená. Skok na stehná. Kuk na jej plecيا. Nevedel, čo ho priťahuje viacej.

Pobozkala mu otvorenú dlaň, takmer nepovšimnuteľne si oblizla hornú peru a začala mu uvoľňovať šnúрку na pyžame. Bola taká prirodzená, no postupne nebol schopný zaostriť na jej tvár. Nevedel ju viac rozoznať. Cítil jej dotyky, ale nevedel viac, komu patria. Kam zmizla jej tvár? Chcel znovu hľadiť do jej zelených očí, no nevedel ich nikde nájsť. Akoby mal pred sebou mliečne sklo. Videl pred sebou obrys v jemnom pohybe a zreteľne začal pociťovať vzrušenie z toho, čo bude nasledovať. Avšak jeho oči stále nezaostrovali, stále sa cítil ako slepý, viečka mu v jednom momente padali a v ďalšom jeho zrak zachvátila horúčka. Nedokázal udržať svoju pozornosť na jednom bode, nemal na to sil. A potom sa jeho oči zastavili. Stiahlo mu srdce

a dych sa mu zasekol v hrdle, nedošiel až do pľúc. Po tele mu prebehla triaška, chlpy sa mu zježili ako mačky a nemo hľadel na miesto, kde očakával tvár toho dievčaťa. Tvár tam naozaj bola. Nenachádzala sa viac za sklom. Pozerala priamo na neho, no oči, ktoré naňho hľadeli... patrili Magdaléne. Kľáčala pred ním a nemo, bez pohybu naňho upierala svoj pohľad. Potom sa mu zrak znova zakalil. Po lícach mu začali stekať slzy a akonáhle sa dotkli jeho pokožky, pohľad sa mu vyjasnil a on pred sebou uvidel znovu to dievča. Zimomriavky z jeho tela však nezmizli, úlava neprišla a začal sa triasť ešte viac. Do tváre sa mu začala hrnúť krv. Ani nevedel, kde sa jej toľko nabralo.

Prestaň! Odíď odo mňa! Vypadni! Vy všetci vypadnite! Von! Von! Dajte mi všetci pokoj! Už sa sem nikdy nevracajte! Vypadnite! Hneď!

„ Nikto sa ti neprosil, aby sme tu boli! Psychoš starý!“

Keď sa dvere hlasno zabuchli a ich nadávky postupne splynuli s tichom na okolo, spadol na zem a rozplakal sa.

Tej noci už nespál.

•••

Ráno si zapil dávku liekov. V tichu si opláchol vráskavú tvár, aby sa prinútil prebrať, zmyť zo seba spomienky na večer. Uhladil si na hlave zvyšky vlasov a obliekol si svoju najlepšiu košeľu, s iniciálami na golieri. Košeľu, ktorú mu darovala Magdaléna a ktorú si od pohrebu na seba neobliekol. Do koženej tašky si vložil jeho posledný zvitok peňazí, bochník chleba, ktorý už začal tvrdnúť, a vybral sa von. Zamkol za sebou dvere a pred bytovkou kľúče vyhodil do koša. Bolo 5:30 ráno a na ulicu práve vchádzalo smetiarske auto.

•••

O jednej hodine poobede vystúpil z vlaku. Vyšiel hlavným vchodom stanice a obzrel sa za seba. *Hlavní nádraží Praha*. Bol teda tam. V meste stratených básnikov. Naokolo posedávali skupinky bezdomovcov a do nosa mu udrhel zápach moču. Ľudia s kuframi a ťažkými ruksakmi okolo bezdomovcov prechádzali bez jediného mihnutia oka. Možno aj takým smerom sa uberal jeho osud. Ak, tak ho prijme. Potreboval utiecť. Potreboval sa odpútať od toho mesta, ktoré mu už nemalo viac, čo ponúknuť. Bez Magdalény nebolo ničím.

Magdaléna...odpusť. No pochopila by si, byť na mojom mieste.“

Sadol si na jednu z desiatok lavičiek na rušnom Václaváku, vybral bochník chleba a začal kŕmiť holuby.

Z MYŠLIENKOVÉHO PRÚDU MLADEJ NEDOSPELEJ

19.11.2020

„Nevieš sa uspokojiť s maličkosťami. Stále očakávaš veľké veci a nakoniec robíš hovno!“ Až na túto nekončiacu ozvenu bola moja hlava prázdna. Keby ju otvoríte, okrem zápachu zatuchliny a pár trepotajúcich sa molí, v nej nenájdete nič. Žiadny poklad Tutanchamóna. Keby sa s takouto prázdnuou hlavou teraz na mieste udusím, moje už mŕtve ja by si s mojím dokonávajúcim ja ťaplo dlaňou. Aspoň by som sa za tú prázdnotu viac necítila zle. Nemohla by som sa v nej viac ukryť. Človek so zdravou myslou by mi poradil, aby som z tohto stavu vyťažila. Napísala báseň, namaľovala obraz možno. No čo by som koniec koncov namaľovala? Som (čiasočný) perfekcionista a s čiernou machuľou na plátne by som sa len tak neuspokojila. Aj tú by som považovala za gýčovú. (Dúfam, že som toto slovo použila v správnom kontexte).

Všímam si tiene. Je totiž pravda, že sú všade. Dokonca aj na strope, na ktorom sa nachádza samotná lampa. Je to trochu paradox. Cestou tieňov si všimnem čiernu bodku v rohu pri okne. Som krátkozraká a je osem hodín večer, v novembri, preto si môžem len domýšľať, čo tá gučka je. Mucha? Pavúk? Diera v stene? Moje zmrštené ja? Myslím, že som práve začula tichý piskot. Možno to bol bzukot muchy, ktorá predstavuje nehybný objekt v rohu okna. Možno. Mohla by som namaľovať muchu.

Robím hovno a všímam si tiene. Izba mi odrazu pripadá akási plochá. V tomto „náhlom

a nečakanom“ prúde myšlienok mi na rozum prichádza sen z predošlej noci. Zháňala som v ňom CBD olej na upokojenie. Ktovie, prečo na to myslím práve teraz? Asi to znamená, že moja myseľ dosiahla samotné dno, a preto mi podsúva takéto zbytočnosti.

Priznám sa vám, asi dve minúty predtým, ako som si ľahla, začala robiť hovno a všímať si tiene, som rozmýšľala nad cestou na záchod. Chcela som si strčiť prsty do krku a vyvracať tú hrušku s banánom, čo som zjedla na večeru. Aj tak chcem schudnúť. Zhodiť kilá ako stromy zhadzujú lístie a možno by som konečne vzlietla. Je veľmi nepravdepodobné, že by som vzlietla elegantná a krásna ako motýľ, ale skôr by som kmitala k nebu práve ako tá chlpatá mucha, striehnuca v rohu. Zo schopnosti lietať by mi to však neubralo.

Ale späť k záchodu.... Môj plán strčiť si prsty do krku stroskotal na mojej pomalosti a príchode rodičov domov. Steny kúpeľne sú predsa len tenké a zvuk dávenia prisilný. A tak som zostala ležať, rozhodla sa robiť hovno a dostávať sa na kĺb tieňom. Sú to koniec-koncov zmrdi. Tvária sa ako utláčaná menšina vo svetle reflektorov a jasú, no aj napriek tomu sa nachádzajú všade a patrí im celá noc spolu s mojou myslou.

DVA DNI NA TO (ALEBO TRI ?)

Na stole sa mi kopí hŕba papierov a pomaly schnúcich šupiek od mandarínky. Zatiaľ nie sú plesnivé, ešte si tam môžu poležať. Čo sa týka papierov, niekedy sa asi zahrám na obetný rituál a spálím ich. Bolo by pekné pripáliť si brko nad ohňom miznúcich slov nepodarených poviedok, trápnych básní a stratených nádejí. Aspoň by som ich nemala neustále pred očami, neprekladala by som ich zo stola na posteľ, z postele na stôl. Aj tak tie zdrapy nemajú hodnotu. Takto len oddaľujem, čo je aj tak nevyhnutné vykonať. Sú priemerné (to isté možno povedať o mojom talente). A to brko by dymilo tak krásne! Vlnilo by sa vo vzduchu, vlnilo by sa v mojich pľúcach, až by mi rozvlnilo žily a myseľ. Teraz som, samozrejme, pozitívna (nie na covid), pustila som si ten správny playlist. Oldiesky nikdy nesklamú. No nebyť hudby, v mojej hlave by sa posmešne ozývalo: „Nemáš peniaze, zlatko! O brku môžeš akurát tak snívať a snívať! Chudáčka!“ Čo vám poviem? Ešteže som natrafila na správnu muziku.

Pri predstave tej špecifickej vône sa mi mimovoľne dvíhajú kútiky do prihlúpleho úškľabku. S prílivom a vlnami v mojej dutej hlave by som možno zabudla aj na šupky od mandarínky, nedokončenú úlohu z nemčiny, na to, že mi je treba cikať a že mi je treba vymeniť tampón. Už si tam napučíava dobré tri hodiny.

Dnešný nedeľný večer mi pripadá nekonečný. Hodila by sa ešte jedna káva, fľaša vína, trhajúca sa pizza, zamastené prsty a káva trochu zelenšieho typu. Tieto moje pudy ma vždy prekvapia. Zišiel by sa mi človek, ktorý by ich, moje pudy, takpovediac vypudil na povrch a vlnil sa so mnou.

A ČAS PLYNUL

Vráťme sa spolu do nedeľného času

Sedela som v chlade kostolných fresiek a myslela na jeho dotyky. Na jeho ústa a zimomriavky na chrbta. Oči svätcov mi prenikali až do duše. Nemala som sa čím zahaliť a zakryť tak moje začmudené vnútro. A tak sa moje myšlienky voľne trepotali vo vzduchu ako peľ víriaci v májovom povetrí. Samozrejme, nechcela som v ten moment, určený na kajúcnosť, myslieť na veci s takým intímny a nemravným podtónom, ale nevedela som prestať. Akonáhle som sa posadila do tvrdej lavice a nenápadne nechtom začala zryvať zašlý náter na nej, moje očakávané „kajúce sa ja“ sa vyparilo. Vlastne tam ostávalo bokom, stále som sa cítila previniť za moje hriechy. Tie krásne hriechy s ním. Je až bolestivé, že tá nežnosť bola a je prehreškom. Myslím, že preto bolo také ľahké podľahnúť. Zas a znova. A ešte ľahšie na to spomínať.

„Bratia a sestry, modlime sa k nášmu Otcovi!“

Videla som živo pred sebou jeho krivky.

„Tak, ako miluje On nás, milujme aj my Jeho!“

Cítila som na krku jeho bozky.³

„Modlime sa a budeme spasení!“

Ach, ako vtedy voňal. Po pote a sladkom parfume.

„Lebo len On nás môže zachrániť!“

Cítila som pohyb jeho svalov pod mojimi dľaňami, prsty som mu zarývala do chrbta.

„Modlime sa...“

Modlila som sa. Modlila som sa, aby ma krása hriechu nezrazila na kolená, aby som

nestála porazená pred oltárom a nestála odrazu nahá pred očami strnulých svätých. Sledovali ma. Sledovali, ako sa mi zrýchľuje tep, ako moja myseľ blúdi, prepína kanály a nachádza útočisko v minulej noci.

„Idte v mene Božom!“

Nohy sa mi nepovšimnuteľne triasli pod ťarchou mojich predstáv. Avšak spomienky ma nútili usmiať sa. Bol vtedy totiž taký krásny. Tak bolestne krásny.

NA ZÁVER DILEMA

Byť spasená a nenávidieť sa alebo sa milovať a byť za hriech potrestaná? Myslím, že ani jedna možnosť nie je v praxi uskutočniteľná.